

stemmelse. Først og fremmest har man forhøjet den Sum, som kan gives til trængende Elever ved Seminarierne fra 40,000, som var vedtaget her og foreslaaet af Regeringen, til 60,000. Dernæst har man med Hensyn til det, som kan ydes Privatseminariene, forhøjet Maksimum af det Beløb, som kan faas aarligt i Tilskud — beregnet paa en vis, nærmere bestemt Maade, som findes angivet i § 10 b. — fra 2500 til 3200 Kr. Fremdeles er der tilføjet et nyt Citra d.: „Til Hjælp ved Elevernes Opærelse i praktisk Skolegerning yder Statskassen aarligt de anerkendte Privatseminariet et Tilskud svarende til 1200 Kr. for hvert af disse Seminarier“. — Endelig er der kommen en ny Paragraf til om, at „der kan ved Finansloven ydes veltjente afgaaede Lærere ved anerkendte Privatseminariet en aarlig Understøttelse, naar de i mindst 15 Aar have virket ved et saadant“. Jeg tror, at paa disse forskellige Punkter gaar Forslaget, som det nu er antaget, videre end nødvendigt, og jeg mener, at hvad der i saa Henseende var vedtaget i dette Ting i forrige Samling var godt og tilstrækkeligt. Paa den anden Side er der ingen af disse Bestemmelser, der egentlig foregribe Sagen paa den Maade, at Staten skulde være pligtig til at give de anerkendte Seminarier eller de fattige Seminarielever mere, end der er Trang til. Det gælder jo for det første om Understøttelsen af trængende Elever, hvor der kan anvendes et Beløb af indtil 60,000 Kr. Det er efter min Mening mere, end der vil blive Brug for, naar man forholder sig, som Hovedhjørnepunktet efter min Mening bør være, saaledes at der ikke gives mere, end der er Trang til, men da det ligger i Bestemmelsen, at denne Frihed er indrømmet, ser jeg dog, alt vel overvejet, ikke, at der er nogen Grund til at forandre Forslaget paa dette Punkt. — Det forholder sig paa lignende Maade med Hensyn til § 10 b., Forhøjelsen fra 2500 Kr. til 3200 Kr. Det er et Maksimum, der der er sat, og om man naar dette Maksimum, beror jo paa den væsentlig uforandrede Regel, der gives om, hvorledes Tilskuddet skal beregnes, en Tredjedel af de faste Læreres og Lærereindens samlede Løn. For saa vidt det altsaa i et enkelt Tilfælde skulde blive mere end tidligere fastsat, skuldes det i alt Fald den

Omfængighed, at det paagældende Seminarium har forøget sine Lærerkrefter og altsaa virker paa en heldigere og hensigtsmæssigere Maade end tidligere.

Endelig med Hensyn til Øvelses- eller Børneskolerne, Elevernes Opærelse i praktisk Skolegerning, erkender jeg, at der er Grund til at tage et særligt Hensyn, fordi der, som jeg oplyste det andet Ting om, kan være særegne Vanskeligheder til Stede for at oprette en saadan Skole, hvilket jo i Reglen maa ske ved en Overenskomst med Kommunerne, og der kan det blive Betingelsen, at Seminariet selv kan tilskyde noget. Saaledes som Bestemmelsen nu er formuleret, forpligter den ikke Statskassen til at give noget, som de private Seminarier ikke behøve — saaledes var det nemlig først formuleret. Et Privatseminarium faar Tilskud, for saa vidt som det ønskes, og der er kun sat den Maksimumsbestemmelse, at det ikke maa være mere end 1200 Kr. Gange de anerkendte Privatseminarieres Tal.

Hvad endelig § 11 angaar, er det jo en aldeles fakultativ Bestemmelse. Den bestemmer, at der paa Finansloven kan ydes veltjente afgaaede Lærere ved anerkendte Privatseminariet en aarlig Understøttelse. Det beror jo saa senere paa Rigsdagen, om den vil fyldestgøre det, der er ingen Forpligtelse for Statskassen. Jeg vil blot bemærke, at i Realiteten er der egentlig ingen Indvending at gøre herimod, thi vi have Præcedenser, ikke fra Privatseminariene, men fra Skoler, der ere stillede under lignende Forhold, j. Eks. i private lærde Skoler, idet man har givet derfra afgaaede Lærere en Understøttelse paa Finansloven, altsaa ikke som Pension, men som en Understøttelse, der træder i Stedet for Pension, og man vil, naar de anerkendte Privatseminariet blive stillede paa den Maade, som denne Lov i det hele stiller dem, vanskelig kunne unddrage sig under givne Omstændigheder, der naturligvis maa bedømmes individuelt, at gøre det samme her. Jeg har derfor i Virkeligheden heller ikke nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, eller ikke anden Betænkelighed end den, at der gives en Udbygning, som Lærerne maaste lægge mere Vægt paa, end der tilkommer dem, naar man ser hen til, at det hele er henstuds til Afgørelse paa Finansloven.